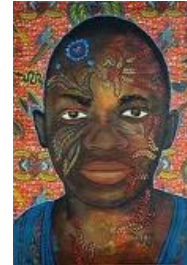

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

Ernesto Escobar

In 1993 verhuisde hij op 9-jarige van Haïti naar de Lage Landen bij de Zee. Onlangs - om precies te zijn op maandag 9 mei - stapte hij monter door de poort van onze accommodatie en nu al lijkt het erop alsof hij kind aan huis is bij de vereniging. De persoon waaraan de voorgaande zinnen zijn gewijd heet Ernesto Escobar. 't Is niet dat hij bij ons aan sport komt doen, maar wel dat hij Frits Martens, Hankie Bijl en anderen bij zal staan bij hun werkzaamheden voor de vereniging. Tijdens de Flynth Recordwedstrijden behoorde hij tot de harde werkers in het veld. Bestudeer zijn konterfeitsel op de foto en geef hem een hand als je hem tegenkomt. - Overigens wordt Ernesto van harte uitgenodigd om bij ons ook aan sport te doen. Zoals in bijna elke bewoner van de Cariben schuilt er een mooie atleet in hem.

Bovenstaand stukje maakte voor heel eventjes deel uit van de *Berichten uit de vereniging* voor het clubblad van juni. Het was mijn bedoeling om nog een fotootje aan de presentatie van deze nieuwe medewerker toe te voegen, maar toen ik *Ernesto Escobar* - natuurlijk is het niet zijn echte naam - voor het maken van een foto benaderde, vertelde hij dat honkbal de liefde van zijn leven is en dat hij daarom voor het doodspuiten van onkruid en het opruimen van zwerfvuil naar Urbanus in Risdam Noord was vertrokken. Even stond ik met een mond vol tanden, toen zei ik tegen hem: *'Je moet vooral doen wat je niet laten kunt, maar of ik het verstandig vind, nou nee, eerlijk gezegd niet.'* Misschien dat mijn reactie om enige uitleg vraagt. Ernesto was op afspraak van een vrijwilligerscentrale naar ons toegestuurd. Hij was bepaald niet de eerste en onze bevindingen met deze vrijwilligers zijn tot dusver niet wat je noemt voortreffelijk. In het beste geval laten ze hun neus even zien, kijken wat in het rond, blazen in opdracht van Frits de bladeren van de baan en zeggen dan dag met hun handje. Het ligt aan ons ongebreidelde positivisme dat we geen nee zeggen als de centrale een verse vrijwilliger voor ons heeft. Er komt een dag dat de gezonden kandidaat niet alleen twee rechterhanden blijkt te hebben, maar ook nog eens een blijvertje is. Of Ernesto die kandidaat was? Wat enthousiasme betreft leek het daar op, maar misschien haalde ik bij hem enthousiasme en Caribische levenslust door elkaar. Na zestien dagen immers sloeg hij de home run waarmee hij Urbanus wist te verleiden. *'Kom toch bij ons, jongen, ook wij hebben volle vuilnisbakken die geleegd moeten worden.'* Uit onvrede met de handelwijze van de jongen besloot ik het er niet helemaal bij te laten zitten. Het vrijwilligerswerk waarvoor Ernesto naar ons toe was gestuurd maakt(e) in zijn geval deel uit van een traject dat hem naar een plekje op de arbeidsmarkt moet brengen. Het reïntegratiebedrijf dat hem op die tocht begeleidt toonde zich onaangenaam verrast toen ik het meldde dat onze nieuwe medewerker op z'n dooie akkertje - bij een home run komt het niet op rennen aan - van honkje was gewisseld. Na de verrassing deelde het r.b. mee dat het vaak een hele toer is om voor *cliënten* zonder discipline - jongens als *onze E.* dus - een baas te vinden. Omdat *hard feelings* mij vreemd zijn liet ik het bedrijf weten dat wij desgevraagd ook aan tweede kansen doen. 't Is niet aan ons om deuren keihard in het slot te gooien.

Mt.
